

af det Vædringsforslag, som han agter at stille. Jeg vilde naturligvis ikke under andre Omstændigheder have gjort denne Henstilling, men jeg gør det, fordi jeg veed, at Tiden til at stille Vædringsforslag vil blive temmelig kort. Der er imidlertid her to Omstændigheder, som gjøre, at den ærede Minister ikke vil tage mig mit Spørgsmaal ilde op. Den første Omstændighed er den, at denne Sag ikke oprindeligt har foreligget i det af Regjeringen indbragte Finanslovsforslag, og den anden er den, at Tiden mellem Vædringsforslagets Fremføttelse, naar det kommer i officiel Form, og dets Behandling vistnok vil være saa kort, at det da vil være overmaade vanskeligt at overveie, hvorvidt der maatte være nogen Grund til at stille Underændringsforslag, og dog kan det ikke negtes, at der er meget store Vanskeligheder ved at fremme det Forslag, om hvilket der her er Spørgsmaal, paa en saadan Maade, at man ikke gjør Uret, at man dels ikke griber ind i det naturlige Hensyn, der maa tages til Statskassens Læve og til Forholdet mellem Staten og Kommunen, og dels ogsaa tager de Hensyn, der maa tages til de forskjellige Kommuner, de være nu flere eller færre, som allerede have sørget for en Forbedring i Skolelærernes Løn, thi derom maa vi dog være enige, at Meningen med et saadant Forslag ikke kan være den at sætte en Præmie paa den Brangvillighed, for at bruge et stærkere Ord, som af nogle Kommuner udvises med Hensyn til Spørgsmaalet om en Forbedring af Skolelærernes Løn. Det er af disse Grunde, jeg gjør denne Henstilling, idet jeg antager, at Sagen allerede maa staa ganske klar for den ærede Minister, om han ikke maatte være i Stand til lidt bestemtere at formulere den Maade, hvorpaa Understøttelsen gennem Skolefondene tænkes reguleret, for at undgaa de Klipper og Skær, som vist Ingen bedre end den ærede Minister er opmærksom paa skulder sig i denne Sag selv om man ikke gaar saa vidt, som det ærede Medlem her lige overfor paa den anden Side.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg skal hertil blot give det Svar, at jeg naturligvis har gjort mig Rede for, hvorledes Vædringsforslaget vil komme til at lyde, og jeg tror ikke, at jeg kan give nogen mere fyldestgjørende Sikkerhed i denne Henseende end ved at meddele, at jeg allerede for et Dieblit siden har overgivet den hittede Formand Forslaget formuleret. Jeg er overbevist om, at det snart vil foreligge trykt, og saa vil der jo være Leilighed til at gjøre sig bekendt med det.

Andræ: Jeg skal ikke benytte Leiligheden til at udtale almindelige Betragtninger over vor finansielle Status eller over Landstingets særlig uheldige Stilling ligeoverfor denne Lovs Be-

handling, og heller ikke skal jeg forsøge paa at omtale de forskjellige Punkter, som der jo særlig kunde være Anledning til at dvæle ved, ikke engang det, som jeg betragter som et af de forreste — ikke det, der her har været Tale om, det under Nr. 48 i § 26, nei, jeg mener det foregaende Nummer, hvor vi igjen paa Finansloven se opført Forslag om et Dyrtidstillæg til Embedsmændene, et Forslag, som igjen paa en meget sørgelig Maade forholder disse det Tillæg, som de have et retfærdigt krav paa. Men jeg skal som sagt ikke dvæle herved, thi efter at det har viist sig, at selv det meget tarvelige Forslag, som var indbragt i Lovforslaget af den høie Regjering, ikke har kunnet vinde Tilslutning, efter at dette efter en, som det forekommer mig, just ikke synderlig stærk Modstand fra Regjeringens Side, er bleven ombytet med et andet endnu langt tarveligere Forslag, anser jeg Sagen som haabløs tabt. Det er kun to Punkter, som jeg føler mig opfordret til at knytte nogle Bemærkninger til, og det ene af disse er endog af den Bestaffenhed, at jeg meget hurtig skal blive færdig med, hvad jeg har at sige derom. Dette første Punkt angaar nemlig Jernbanevæsenet, men jeg skal ikke ved denne Leilighed — det skynder jeg mig at tilføie til Beroligelse for ærede Medlemmer — forsøge paa igjen at reise dette overmaade kildne Spørgsmaal om, hvilken Politikk der kan siges at være den rette lige over for Behandlingen af denne Sag. Min Anskuelse, som jeg ved mange Leiligheder har kunnet udvikle, er uforandret den samme og er som bekendt den, at det i økonomisk Forstand kun kan siges at være rigtigt at anlægge saadanne Jernbaner, der ere i Stand til at forrente de i dem nedlagte Kapitaler, naturligvis ikke en Forrentning umiddelbart i det Dieblit, Jernbanen overgives til Benyttelse, men fra den Tid, hvor den har været i Stand til at udfolde sin fulde Birtfomhed. Det er altsaa slet ikke herom, jeg skal tale. Jeg vilde kun yttre et beskedent Ønske, en Begjæring om, at der ved Siden af de mange værdifulde Oplysninger, som af Regjeringen gives Rigsdagen, dels i Anmærkningerne til Finansloven, dels ved Statsregnskabet's Affattelse, ogsaa fremtidig maatte findes en Oplysning om, hvilken Sum det er, der er nedlagt i Jernbaner. Jeg kan vel vide, at der er dem, der ville svare mig og sige: Det staaar der allerede, i Statsregnskabet i det Mindste. Ja, i Statsregnskabet finde vi opført i Slutningen af § 2, saa vidt jeg erindrer, en Udfigt over, hvilke Beløb der succesive ere blevene anvendte til disse Anlæg, og man har ogsaa troet at kunne slutte sig til denne Opgjøvelse, idet man jo flere Gange har set Forsøg paa at beregne, hvor mange Procent da nu Indtægten udgjorde af de angivne Beløb. Men det er imidlertid aldeles urigtigt; det er ikke disse Summer, hvorom der fornuftigvis kan være Tale. Her er der en Anledning til at komme frem med Spørgs-